

O smutné škole, staré moudré tabuli a červené křídě

Autorka: Renáta Kazdová Procházková

Byla jednou jedna škola. Nebyla ani velká, nebyla ani malá, byla prostě tak akorát. Přesto měla ale jednu vadu na kráse. Byla moc smutná. Stýskalo se jí po hlasu zvonku, který každé ráno vítal školáky, stýskalo se jí po smíchu dětí a stýskalo se jí dokonce i po tom darebákovi, co namaloval křídou na školu veliké srdíčko. To se nesmí, ale kdoví, třeba měl ten malý darebák tu školu moc rád.

Jak dlouho už neslyšela dětské štěbetání a dětský smích, který dokázal zaplnit každý kout ve škole. To ticho bylo až strašidelné!

Setkávala se jen s učiteli, kteří učili děti na dálku. Přes počítač. Ale ani s nimi nezažila škola žádnou legraci, protože i učitelé byli smutní.

Škola potkávala i pana školníka, který v prázdné škole opravoval, co bylo potřeba opravit. V 5. třídě vyměnil žárovku, v 1. třídě přišrouboval věšák na ručníky a v 9. třídě opravil židli, na které se asi někdo houpal a polámal jí. To se také nesmí a je to nebezpečné a kluk za to určitě dostal poznámku do žákovské knížky. I pan školník byl smutný. Nikdo ho nezlobil tím, že se nepřezul a nikoho nemusel napomínat, aby neběhal po chodbě.

„Ale pozor! Co se to děje ve 2. třídě?“ zpozorněl ten smutný pan školník.

Za dveřmi 2. třídy bylo opravdu něco slyšet.

Kdo z obyčejných lidí by v tu chvíli nakoukl za zavřené dveře třídy, ničeho by si nevšiml. Viděl by jen prázdné školní lavice, tabuli, nástěnku, stůl pro paní učitelku, křídly, pastelky a spoustu dalších věcí. Nic by ale neslyšel, protože řeči školních pomůcek a věcí nikdo nerozumí. Rozumí jim jen škola a světe div se i pan školník! Ten vzácný dar mu kdysi darovala sama škola za to, jak o ní pečuje.

Pan školník potichu otevřel dveře 2. třídy a to co uviděl a uslyšel mu otevřelo údivem pusou dokořán.

„Přestaňte se hádat křídý!“ řekla přísným hlasem stará tabule.

„Když červená křída mi nevěří!“ žalovala křída modrá.

„Nevěřím ti, říkáš nesmysly!“ nedala se křída červená.

„A dost!“ řekla stará tabule. „Co se to tady děje!“

„Modrá křída mi říká, že dříve v lavicích seděly děti a psaly s námi na tebe.“ řekla červená křída a mračila se u toho.

„Je to pravda, já si to pamatuji!“ nedala se křída modrá a také se zamračila.

„Ty jsi stará a chytrá tabule, řekni, že to není možné.“ žadonila červená.

„Je to pravda, před časem opravdu děti chodily do školy, seděly v lavicích a křídami, jako jsi ty psaly na mne.“ řekla stará, moudrá tabule, která opravdu pamatovala hodně.

Červená křída nevěřicně vykulila oči a řekla: „to přece není možné, myslela jsem, že děti žijí v té podivné obrazovce a paní učitelka je každé ráno probouzí k životu.“

„Kdepak, všechno je jinak.“ Řekla tabule a začala křídám vyprávět podivný příběh.

Vyprávěla o tom, jak každé ráno děti zaplnily celou školu a jak usedly do lavic. Vyprávěla, jak se hlásily, aby mohly paní učitelce říct, kolik je 15 + 12. A vyprávěla i o tom, jak všemi těmi křídami opravdu děti psaly na tabuli.

„A co se stalo, že najednou zmizely?“ ptala se zvědavá křída.

A tak stará moudrá tabule vyprávěla dál o tom, jak zlý čaroděj vyčaroval podivnou nemoc. A kvůli té nemoci nemohly děti do školy a učily se jen doma přes počítač. Vyprávěla i o tom, že se dětem začalo po celé škole moc stýskat. Stýskalo se jim po lavicích, po tabuli i po všech těch barevných křídách. A nejvíc jim chyběli spolužáci a paní učitelka.

„To je smutné!“ řekla červená křída.

Starou tabuli celé to vyprávění unavilo tak, že z toho usnula. A pan školník šel zase opravovat, co bylo potřeba.

„Co kdybychom utekly a šly děti hledat?“ řekla najednou červená křída. „To je nápad!“ souhlasily všechny ostatní křídly a už se hrnuly ze třídy ven.

Z červené křídly se rázem stala velitelka a rozhodla, která křída kam půjde.

„Vy dvě půjdete k Jůlince a Elišce, ty k Matějovi, ty k Sáře, ty k Adamovi, ty k Erice, ty k Matoušovi, ty k Tomášovi, ty k Dominikovi a já půjdu k Aničce.“ Řekla červená křída.

„Hurááá!“ volaly křídly a vydaly se přes chodbu k hlavním dveřím. Už, už se chystaly proklouznout ven otevřenými dveřmi, když v tom si jich všiml pan školník.

„No co je to tady za nepořádek?“ zeptal se.

„My jdeme za dětmi, kterým se po nás stýská!“ odpověděly křídly.

„A nám se stýská po dětech!“ dodala ještě červená křída.

„Co vás to jen napadlo?“ nestačil se divit pan školník. „Venku poprchává, víte jak by jste dopadly?“

„No jak, zmokly bychom.“ Odpověděla jedna z kříd.

„Jarní deštěk by vás rozmočil, vy hloupé!“ řekl pan školník a křídly posbíral, aby je vrátil do třídy.

„Brzy se děti vrátí zpátky do školy a moc byste jim chyběly! Čím by potom psaly na tabuli?“ dodal.

Křídly tomu nemohly ani uvěřit. To bylo radosti!

Pan školník, jim pak musel dlouho vyprávět o tom, jak bude zase plná škola dětí, jak jejich štěbetání ukončí školní zvonění a jak budou zase psát křídami na tabuli. A škola bude zase jako dříve veselá, školní pomůcky také a pan školník se zase bude naoko zlobit na toho, kdo se nepřezuje.

A tak to má všechno být.